

De echte comeback van kernenergie komt pas als de energierekeningen straks nóg hoger worden

Posted on 16 januari 2025 by Gastauteur

Door André Wakker*

Omschakelen naar schone energie – daar hadden we zestig jaar geleden al mee kunnen beginnen. Als we pakweg vijfentwintig grote kerncentrales op onze centrale infrastructuur voor elektriciteit en aardgas aan zouden sluiten, is de energietransitie gefikst. De kerncentrales produceren elektriciteit, warmte en waterstof dat we benutten in industrie, huizen, gebouwen en vervoer. De productie is 24/7 regelbaar, al naar gelang de vraag. We sluiten alle kolen en gascentrales en we gebruiken nergens meer aardgas. Een peperduur decentraal energienet voor groene energie is niet nodig en energieopslag evenmin.

Dit alles is in grote lijnen bekend en berekend; niets nieuws onder de zon. Kwestie van inzicht in systeemefficiëntie, en in de onovertroffen kracht van kernenergie: haar ultrahoge energiedichtheid. Vergeleken met welke energiebron dan ook levert

kernenergie de allergrootste output bij de aller geringste input en de allerkleinste voetafdruk van grondstoffen en ruimtebeslag tot afval en ontmanteling. Duurzamer dan kernenergie bestaat niet. Als de wil er is, kan nucleair Nederland rond 2050 in de basis alsnog gerealiseerd zijn, gevolgd en vervolmaakt door systeemoptimalisaties en opschaling van nieuwe reactortypen die ook allang bekend zijn.

Kernenergie intimideert

Maar de wil is er niet. Want kernenergie, triomf van menselijk kunnen, intimideert.

Twee eeuwen van technologische en economische vooruitgang, aangejaagd door steeds schonere, efficiëntere fossiele energie en tenslotte kernenergie, hebben ongekende welvaart gebracht, en op veel plekken een schoner milieu. Niettemin heeft de rijkelijk gefinancierde, linkse milieu en klimaatlobby dit succesverhaal van een schuldcomplex weten te voorzien. Door de grote vervuilers aan te pakken, die in werkelijkheid steeds minder vervuilen. Door de falende overheid aan te klagen, die klimaatneutraliteit in 2050 met groene energie nooit waar kan maken zonder totale sociaaleconomische ineenstorting. En door schone, veilige kernenergie te stigmatiseren met fabels over kernafval, veiligheid, regelbaarheid, kosten, proliferatie, en eindigheid van uranium en thorium; gefabriceerde nonsens die alleen kan worden weerlegd door ter zake kundige professionals die communicatief vaardig zijn en daarmee ook een podium weten te bemachtigen.

Door krachtenbundeling rondom de valse belofte van groene energie, begeleid door het klimaatakkoord van Parijs als drukmiddel, kreeg de lobby vleugels. De Duitse *Energiewende* en de Green Dealvan de EU gaven ook perspectief: kernenergie is niet langer nodig; groen kan, groen moet! Angela Merkel (CDU) was de beste bondskanselier die de Groenen ooit hebben gehad. De groene ideologie, voorzien van doelen, verplichtingen, verboden, subsidies en belastingen, is inmiddels wijdverbreid binnen het openbaar bestuur, binnen TenneT, Gasunie en het Planbureau voor de Leefomgeving (PBL), binnen universiteiten, en zowel bij de linkse partijen en de mislukte NSC als bij de modeldemocraten van VVD, CDA en D66. De publieke omroep, *NRC*, *de Volkskrant* en *Trouw* stellen groene politiek allang niet meer ter discussie.

Toch belooft het kabinet-Schoof vier kerncentrales te gaan bouwen. Hulde. Maar zolang systeempolitica Sophie Hermans (VVD) politiek correct dienstbaar blijft aan

groene dwangmaatregelen uit Brussel, komen die kerncentrales er niet. De eerste procedurele vertraging, over locatiekeuzes, is er al. Er gaan er nog meer komen.

Als de minister van Klimaat en Groene Groei dat écht wil, dan kan zij de bureaucratie rondom nucleaire nieuwbouw vereenvoudigen. En als zij écht in een klimaatcatastrofe gelooft, kan ze een nucleaire noodwet maken. Maar ik durf te wedden dat een revisie van nut en noodzaak van die kerncentrales achter de schermen al plaats vindt. Als afleidingsmanoeuvre wordt er nog wat symboolpolitiek bedreven met kleine modulaire kernreactoren die geen enkele waarde toevoegen en de nucleaire casus alleen nog maar verder vertragen.

Intussen is in Duitsland de groene droom omgeslagen in een nachtmerrie. De energieprijzen zijn er de hoogste ter wereld, de industriële productie daalt, Volkswagen staat op omvallen en de economie krimpt. Ondanks een drievoudige overcapaciteit aan zonnepanelen en windturbines is er nog geen kwart dag geweest waarop de Duitse stroom volledig uit zonne- of windenergie kwam. Door een tekort aan 24/7 beschikbare capaciteit is Duitsland nu genoodzaakt kernenergie te importeren uit Frankrijk en Zweden, en niet zo'n klein beetje. Dat capaciteitstekort drijft ook de energieprijzen in buurlanden op en dat blijft niet onbestraft: Zweden heeft uitbreiding van interconnectie-capaciteit met Duitsland al afgeblazen.

Opstand van de burgers

Op 23 februari zijn er vervroegde Bondsdagverkiezingen. Alternative für Deutschland (AfD) gaat zonder twijfel forse stemmenwinst boeken, net als bij ons in 2023 de PVV. Fractievoorzitster Alice Weidel, een hoogopgeleide vrouw met een fenomenale dossierkennis en een indrukwekkende staat van dienst buiten de politiek, pleit onder meer voor de herintroductie van kernenergie en het radicaal beëindigen van de groene waanzin.

De christendemocratische Union (CDU/CSU), de sociaaldemocratische SPD en de Groenen, die ondanks zetelverlies samen toch nog een meerderheid gaan halen, houden niettemin vast aan hun groene *Alleingang* en sluiten de AfD bij voorbaat van regeringsdeelname uit. Ook de publieke omroep heeft de AfD al uitgesloten van de verkiezingsdebatten. Parallel daaraan hebben meer dan honderd Bondsdagleden een motie ingediend om een procedure te starten die zou moeten leiden tot een verbod op de AfD, vanwege vermeend rechts-extremisme.

Het electorale succes van de AfD bewijst dat ook in Duitsland de burgers in opstand

komen wanneer steeds meer staatsdwang uitgeoefend wordt om iets dat werkt (fossiele energie, kernenergie) te vervangen door iets dat niet werkt (groene energie). Maar met Friedrich Merz (CDU) als de nieuwe bondskanselier en met kinderboekenschrijver Robert Habeck (de Groenen) opnieuw als minister van Economie en Klimaat, zal de geïnstitutionaliseerde groene betweterij gewoon doorgaan. Paradoxaal genoeg is het verval van Duitsland nu juist het bewijs dat groene groei een mythe is. In tegenstelling tot kernenergie is de uitrol van groene energie namelijk de weg terug naar steeds minder output met steeds meer input, een steeds grotere voetafdruk met steeds meer systeemcomplexiteit en dus steeds meer kosten.

Brusselse dwang

Men fluistert wel eens dat kernenergie in de EU bezig is met een comeback. De recente ingebruikname van Olkiluoto-3 (Finland), en Flamanville-3 (Frankrijk) geeft ook enige hoop. Maar zolang onze brave modeldemocraten EU-dogma's belangrijker vinden dan de wil van de kiezer, blijft het geld onder Brusselse dwang naar steeds meer disfunctionele groene energie stromen en bereikt kernenergie nooit schaalgrootte. En dat is precies wat Berlijn en Brussel willen.

Pas als overal structureel energietekort ontstaat, en burgers en bedrijven hun energierekening en energiebelasting niet meer kunnen of willen betalen, zullen ook de modeldemocraten toegeven dat de gevaarlijkste kerncentrale de kerncentrale is die niet wordt gebouwd.

André Wakker is zelfstandig energiedeskundige. Voorheen werkte hij bij Shell, het ECN en diens nucleaire dochter, NRG.

***Wynia's Week** verschijnt drie keer per week, **156 keer per jaar** met even onafhankelijke als broodnodige artikelen en columns, video's en podcasts. U maakt dat samen met de andere donateurs mogelijk. Doet u weer mee, **ook in het nieuwe jaar 2025**? Hartelijk dank!*